

det, og hvor store udgifter de har. Og det afspejler jo så måske, at nogle af niveauerne er blevet lidt vel høje. Men der er skabt lighed mellem offentligt og privat ansatte, der er skabt en forenkling, og der er kommet klare retningslinjer, og det synes jeg vi i hvert fald så vidt, så langt skal være glade for.

Man kan selvfølgelig sige, at det har taget for lang tid, men der har været brobissesagen, og der har været andre sager, der har været andre grupper, som både har besøgt Skatteudvalget og været hos os enkeltvis: stewardesserne, kabinpersonalet osv. Men jeg synes nok, at den alliance, der har været mellem vognmændene og eksportchaufførerne i den aktuelle blokade, vi har talt meget om her i dag, har været meget tydelig, og den har været meget illustrativ. Den har forklaret os, hvad det er for nogle alliancer, der af og til kan være i den højt besungne danske model, hvor arbejdsmarkedets parter selv ordner deres forhold. De kan i virkeligheden tage resten af samfundet som gidsler, for de har en fælles interesse i, at fradragsordningerne bliver så gunstige som muligt. Det skal jeg ikke bebrejde dem, for det er os selv, der har lavet reglerne, så de animerer til den slags udnyttelser.

Fra radikal side er vi glade for, at forslaget er kommet så langt, som det er nu. Vi ser også frem til kulegravningen, og vi ser fuldstændig lidenskabsløst på, at der måske skal være nogle takster, der bliver ændret, også gerne nogle, der bliver sat ned, men allerhelst så vi hele systemet afskaffet og erstattet med et, der afspejlede de reelle udgifter, man har, når man er på rejse.

Frank Aaen (EL):

Den problemstilling, vi har fat i i dag, er i virkeligheden kun én af de utallige, hvor nogle grupper med politisk hjælp har fået indført nogle særregler. Det er fordele, der er lavet til nogle udvalgte, de fungerer på en måde, så ingen kan se det, de er aldrig opført på nogen finanslov, og det er på skatteydernes bekostning. Det gælder, når det over en nat blev besluttet, at landbruget kunne vente trekvart år med at indbetale moms: Det var en kassekredit til en værdi af flere hundrede millioner kroner fra skatteyderne til landbruget, uden at det kom frem i lyset, uden at det står på nogen finanslov.

Det gælder, når funktionærer i fagbevægelsen på mystisk vis har fået en særregel om et særligt fradrag, når de passede deres arbejde, og det gælder, når flyselskaberne har holdt flypersona-

let nede i løn, mens der er ydet store løntilskud fra skatteyderne.

Sådan er det, og man kunne blive ved med at remse forskellige typer af mærkelige ordninger op. Det, vi taler om, er en lille del af et stort kompleks, der i øvrigt i almindelighed er mest til fordel for de rigeste i samfundet. Jo rigere, jo større boligtilskud via rentefradraget, jo rigere, jo større tilskud til pensionsopsparingen, jo større virksomhed, jo større tilskud via den gratis kassekredit, man har, fordi man kan vente med at indbetale skatter og afgifter.

Det er en lang række af ordninger, der systematisk lader pengene fosse ud af statskassen, formentlig i størrelsesordenen 100 mia. kr. om året. Og læg så mærke til, at hver eneste gang vi taler om skattefradrag her i Folketingssalen, så er det Venstre og De Konservative, der står i spidsen for at forsvare fradragene, fordi de selvfølgelig udmærket ved, at fradrag er til størst fordel for de bedst stillede her i samfundet.

Erhvervtilskud kan V og K ikke lide; de snakker om fradrag, fordi de har den fordel, at man ikke kan få øje på dem. Og når vi i denne omgang ser så stor begejstring for fradrag fra V's og K's side, så er det, fordi arbejdsgiverne så slipper for at betale. Der er ingen som helst mystik over det, og der er i øvrigt ikke nogen som helst særlig dybfølt kærlighed over for hverken brobisser eller chauffører, men over for nogle urimeligheder i skattesystemet, som er meget værre på andre punkter.

Når vi taler om denne her skattefri godtgørelse ved rejser, så er det særlig besværligt. For her har vi to normalt modstående grupper, lønmodtagere og arbejdsgivere, som i fællesskab er blevet enige om at sende en regning til skatteyderne. Det er jo derfor, chauffører og vognmænd stod sammen i den her konflikt. Vores principielle synspunkt er, at det må være arbejdsgiverne, der betaler de reelle udgifter ved at have ansatte på rejse i udlandet.

Vi erkender gerne, at det vil tage nogen tid at ændre systemet, og vi vil også gerne være med til at vedtage det lovforslag, der er fremsat her for at ligestille grupper, for at fjerne de største uforståelige forskelle i reglerne. Vi støtter også den redegørelse, der er lavet for at komme endnu tættere på retfærdighed, og vil i den forbindelse igen udtrykke glæde over hr. Flemming Hansens tilsagn om, at vi også skal se på de selvstændiges muligheder for at få skattefradrag via virksomhedernes skatteregnskaber, når de rejser til udlandet.